

அன்றிரவு சப்பல் அபி. பி வரசந்தியா, கிளிசரியாத் தியா அல்லது வாதநாரயணித் தியா எனப்பது ஞாபகத்தில் இல்லலை. மலெலிய சூள்ளிப் பச்சதைத்தடி. அம்மா மூதலில் ஆத்திரம்தீ ருமட்டும் விளாசித் தள்ளிவிட்டா. பின்னர் என்னை அடித்ததற்காகவும், நான்காதலிப்பதற்காகவும் அழுதுகொண்டிருந்தா. நான் அடியின் வலியைவிட அம்மாவின் அழுகையைத் தாங்க முடியாது அழுது கொண்டிருந்தேன்.

அது அர்த்த ஜாமம். அண்ணா, தம்பியர், தங்கையர் எல்லோரும் தங்கிவிட்டார்கள். அப்பா களனியா புகையிரதநிலையைத்தில். பெத்தம்மா (அம்மாவின் அம்மா) மட்டும் அம்மாவுக்குத் துணையாக அல்லது என்காதலை மறக்கப்பண்ணுவதற்காக அங்கிருந்தா.

பெத்தம்மா, பாட்டாவும் நித்திரையாகிய பின் அவருக்கு இந்த விசயத்தைப்பற்றி எதுவாமே சொல்லாமல் பின் வீட்டிலிருந்து வந்திருந்தா. பெத்தம்மா வந்தபின் அம்மா அடிக்கவில்லை. „கடிதங்கள் வதைத்திருந்தால் கொண்டிருந்து இந்த அடப்புக்குள் போட்டு விட்டு, அவனது நினைவுகளையும் அத்தோடு கருக்கிவிடு“ என்று மணறாடிக் கொண்டே இருந்தா. குசினிக் குள்தான் அந்த நாடகம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்தப் பெரிய வீட்டில் குசினியை ஏன் அம்மா தரேந்தடுத்தா எனப்பது பற்றியும் நான் எதுவும் சிந்திக்கவில்லை.

அது அம்மாவுக்கு நான் பெயர் சொல்லத் தொடங்கிய வயது. எனது இரசாயனக் கொப்பிக் குள் அந்தக் கடிதம் இருந்தது.

□□□□□ □□□ □□□□□□ □□□□□□
 □□□□□□□ □□ □□□□□□ □□□□□□
 □□ □□□□□□□□□ □□□□
 □□□□□□□□ □□□□ □□□□□□...

என்ற பாடல் வரிகளும் இருந்தன.

ஆனால் என்னிடம் எந்தக் கடிதமும் இல்லலை என்று பச்சைப் பொய் சொன்னனே. கொப்பிக்கு ராதா பத்திரிகையின் நடப்புக்கத்தகை கவராகப் போட்டிருந்தனே. அதற்குள் தான் கடிதம் இருந்தது. அதனால் அம்மா கண்டு பிடிக்க மாட்டா என்ற அசாதாரணத் துணிச்சல்.

பெத்தம்மா மிகவும் அன்பாகவும், வாஞ்சையுடனும் கததைத்தா. எனக்கு மின்று தங்கமைார் இருக்கிறார்கள் என்பதைச் சூட்டிக் காட்டினா. எங்கள் குடும்பமானம் கப்பலறே விடப்போகிறது என்று அழாக் குறையாகச் சொன்னா. „மறந்து விடு“ என்று கடுஞ்சினா. கொண்டு வந்த கற்பிரத தட்டைப் பத்த வதைத்து 'இனி அவனைப் பாரக் கவனோ, பச்சைவோ மாட்டனே' என்று சத்தியம் செய்யச் சொன்னா. கொஞ்ச நேரம் போக தன் தலையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்யச் சொன்னா. சத்தியத்தமை நினைல் தான் சத்தெது விடுவனே என்றா.

00000000 000000 000000
00000000 000000 000000
000000000 000000000 00000000 00000000

என்று அவன் வாழ்த்திய வாழ்த்துமடல் வீட்டுக்கு அஞ்சலில் வந்ததில் இருந்து ஆரம்பித்த புகம்பம்.

அதிலும்
00000000 000000 000000 ...

என்ற வரி, அவனைக் கண்டு நீயும் ஆட்கிறாயா...? என்ற களேவியாக வீட்டில் எல்லாரையும் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. அதனால் அவர்கள் கோபமாகவும், வதேனையாகவும் என்னைக் கடந்து கொண்டும், கண்கொத்திப் பாம்பாய் கவனித்துக் கொண்டும் திரிந்தார்கள்.

அன்றையே இரவு என் மனம் போராடிக் கொண்டே இருந்தது. அவனை மறக்க முடியுமா என்று தரியாமல் இருந்தது.

காலையில் சாப்பிடும் போது இருந்து சாப்பிட்டால் வள்ளைச்சட்டையின் பிளீற்ஸ் குளம்பி விடும் என்பதால் நின்ற பபி சாப்பிட்டனே. அம்மா கனக்கச் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தா. பச்சினா. தங்கமைாரை நினக்கச் சொன்னா.

கறேற்றைத் திறந்து படியில் இறங்கக் கால் வகைக்கும் போது மனதுக்குள் சங்கற்பம் பிண்டனே. 'இனி அவனைப் பார்ப்பதில்லை. அவன் எது கட்டாலும், என்ன எழுதினாலும் பதில் கொடுப்பதில்லை. அவனை மறந்து விட வேண்டும்.'

காலவை தியில் வதைத்தனோ, இல்லையோ தரியவில்லை. என் முன்னே சகைக்கிள். மெதுவாக என்னைத் தாண்டியது. அவன் தான். அவன்தான். ஒரு கணந்தான். பார்வகைள் மரோதிக் கொண்டன. எனக்குள்ளே என்னவோ பாய்ந்தது. வயிறற்குள் படடாம்பிச்சி பறந்தது. கலங்கியிருந்த கண்கள் கவலகளை மறந்தன. மனம் துள்ளியது. இன்னதென்று சொல்ல முடியாத வார்த்தகைளற்ற உணர்வு அது.

Written by சந்திரவதனா

Wednesday, 18 October 2017 09:26 - Last Updated Wednesday, 18 October 2017 09:40

அவன் போய் விட்டான். எனது சங்கற்பம், மனோதிடம் எல்லாம் அவனோடு கட்டப் போய் விட்டன. வழி வழியே, சூற்றிக் கொண்டு ஏதாவதொரு வழியால் திரும்ப வருகிறானா என்று திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே போனேன். அப்போது அவன் வரவில்லை.

ஆனால் பாடசாலகைக்கு ஒரு பணம் மலம் ஒரு கொப்பி வந்தது. கொப்பியின் உள்ளே இருபக்கங்கள் ஓட்டப்பட்டு அதற்குள் கடிதம் இருந்தது.

□□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□ □□□□.

சந்திரவதனா
18.10.2017